

**Mgr. Jana Gavlasová, advokát, Západní 449, Chýně, 253 01 Hostivice
pracoviště Dobříč 98**

tel. : +420 311 517 425, mobilní tel. : +420 602 110 675

email : mgr.gavlasova@volny.cz; dat. : hczhnnn

Krajský soud v Praze

sp. zn. : 36C 85/2011

Žalobci : A) **Helena Vondráčková**, nar. 24.06.1947
bytem Sportovní 122, 252 03 Řitka

B) **Martin Michal**, nar. 01.04.1959
bytem Sportovní 122, 252 03 Řitka

D) **Agentura MM Praha, s.r.o.**, IČ : 27145123
se sídlem Sportovní 122, 252 03 Řitka
jediným jednatelem

právně zastoupeni Mgr. Janou Gavlasovou, advokátem, AK Západní 449, Chýně, 253 01 Hostivice

E) **Mgr. Jana Gavlasová**, nar. 06.12.1970
bytem Západní 449, Chýně, 253 01 Hostivice

Žalovaný : **Jan Šinágl**, nar. 09.12.1952
bytem Bratří Nejedlých 335, 267 53 Žebrák

právně zastoupen JUDr. Petrem Kočí, Ph.D., AK Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

- o ochranu osobnosti

**Odvolání žalobců
do rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 36C 85/2011 – 445
ze dne 11.03.2016**

Jednou prostřednictvím datové schránky a jednou doporučenou listovní zásilkou
SOP bude zaplacen převodem z účtu právního zástupce žalobců a žalobkyně E) na základě výzvy soudu

I.

Citovaným rozsudkem byly zamítnuty žaloby žalobců v plném rozsahu a těmto uložena náhrada nákladů řízení, jak v jednotlivých výrocích rozsudku uvedeno.

Žalobci tímto podávají do rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 36C 85/2011-445 ze dne 11.03.2016 řádně a včas **odvolání**, jímž napadají rozsudek v tom rozsahu, ve kterém se jich dotýká, tedy konkrétně :

- **žalobkyně A)** ve všech výrocích, které se jí dotýkají, tedy ve výrocích I., II., IV., V., VI., VII., IX., X., XI., XII., XIII., XIV., XVI., XVII., XVIII., XX., XXIV.
- **žalobce B)** ve výrocích I., II., III., IV., V., VI., VII., VIII., IX., X., XI., XII., XIII., XIV., XV., XVI., XVII., XVIII., XIX., XXI., XXV.
- **žalobkyně D)** ve výrocích I., VII., IX., XII., XIV., XVII., XVIII., XXII., XXVI.
- **žalobkyně E)** ve výrocích I., IV., VII., XII., XIII., XVII., XVIII., XIX., XXIII., XXVII

Odvolání je všemi žalobci podáváno z důvodů uvedených v ust. § 205 odst. 2

- **písm. b) o.s.ř.**, tedy z důvodu, že soud nepřihlédl k žalobci tvrzeným skutečnostem a k jím označeným důkazům, ačkoli k tomu nebyly splněny zákonné předpoklady
- **písm. c) o.s.ř.**, tedy že řízení je postiženo jinou vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci
- **písm. d) o.s.ř.**, tedy že soud prvního stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností
- **písm. e) o.s.ř.**, tedy že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním
- **písm. f) o.s.ř.**, tedy že dosud zjištěný skutkový stav neobstojí, neboť tu jsou další skutečnosti nebo jiné důkazy, které doposud nebyly uplatněny
- **písm. g) o.s.ř.**, tedy že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

II.

Nejprve se všichni žalobci vyjádří společně k celému rozhodnutí. Jedná se o rozhodnutí, které hrubým způsobem porušuje základní ústavní principy a zasahuje do osobnostních práv žalobců intenzitou srovnatelnou s intenzitou zásahů žalovaného. Rozhodnutí zcela ignoruje ustálenou judikaturu ve věcech ochrany osobnosti, byť z této rozsáhle cituje. Použité citace a odkazy na judikaturu jsou však ve vztahu k většině výroků nepřipadné. Odůvodnění rozhodnutí pak nespĺňuje náležitosti ve smyslu ust. § 157 odst. 2 o.s.ř.

Soud vůbec nerozlišuje mezi skutkovým tvrzením a kritikou a všechny výroky žalovaného označuje za kritiku, byť zcela rozporuplně tvrdí, že se jedná o informace. Opětovně je zcela pominuta ustálená judikatura, která stanoví, co je možné považovat za hodnotový soud a co za skutkové tvrzení. A ani v případě hodnotového soudu/kritiky pak soud nerespektuje meze její přípustnosti, rovněž vytčené ustálenou judikaturou a ve vztahu k požadavku, aby kritika byla založena na pravdivých základech a z těchto logicky vyplývala, tento zcela pomíjí. Takový postup soudu spolu s jeho výrokiem, že cituji : „*Soud neprovedl doplnění dokazování dle návrhu žalobců, neboť tyto shledal za nadbytečné, v této věci irrelevantní, a to z důvodů níže uvedených. Ostatní důkazy provedené soud nehodnotil, neboť dospěl k závěru, že pro posouzení věci nejsou relevantní.*“, kdy nelze seznat, proč ten který důkaz nebyl proveden či nebyl hodnocen, je zcela nepřipustný, nesprávný a protiústavní.

V tomto kontextu žalobci poukazují na skutečnost, že v odvolání do předchozího rozhodnutí důrazně poukazovali na to, že byla hrubým způsobem zkrácena jejich práva, když jim bylo neústavně soudem zabráněno předložit důkazní návrhy. Žalobci zde opakovaně odcitují své námítky :

Ad 30)

Co se týká výpovědi svědka Vondráčka, zde především žalobci poukazují na to, že byli soudem hrubě zkráceni na svých právech a že **bylo porušeno jejich ústavní právo na spravedlivý proces**. Právní zástupce žalobců avizoval, že vůči výpovědi svědka, resp. k jejímu vyvrácení, bude mít návrhy na doplnění dokazování. Soud pak po té, kdy ukončil

výslech tohoto svědka, nejprve konstatoval, že žalující strana chtěla ještě důkazy, pak že už je „docela hodně hodin“ (proti tomuto výroku žalobci nebrojí, neboť jednání bylo stanoveno na určitý časový úsek, který již byl překročen a soud to pouze konstatoval), načež nejprve začal protokolovat usnesení o tom, že jednání se odrokuje, načež vrátil zapisovatelku zpět s tím, že před toto usnesení má protokolovat ještě usnesení o tom, že důkazní řízení se končí, což komentoval slovy, cituji : „Vzhledem k tomu, že vás to svádí stále více řešit otázky mimo a myslím si, že to, co bylo předmětem řízení, to jest tedy žaloba a ty jednotlivé body byly objasněny způsobem jaký je podstatný pro rozhodnutí ve věci, tak se nedomnívám, že je třeba v dokazování dále pokračovat...“.

Takový postup soudu je **ale v příkrém rozporu s ust. § 119a odst. 1 o.s.ř.**, navíc bylo soudem vycházeno z toho, že zástupkyně žalobců avizovala, že bude předkládat a navrhopvat listinné důkazy k vyvrácení výpovědi svědka Vondráčka. Tedy bylo hrubým způsobem porušeno ústavní právo žalobců na spravedlivý proces v tom smyslu, že jim bylo **zabráněno bez jakéhokoli zákonného důvodu, naopak proti zákonu, vyjadřovat se k provedeným důkazům a navrhopvat důkazy k jejich vyvrácení**. Tedy hájit svá práva a oprávněné zájmy před soudem. Průběh celého jednání je zachycen na zvukovém záznamu. To, co uvádějí žalobci výše, se nachází v úseku 01:13:51 až 01:14:42. Zvukový záznam průběhu jednání předkládají žalobci na připojeném CD. Skutečnost, že soud postupoval v rozporu s ust. § 119a odst. 1 o.s.ř., pak je patrna přímo z protokolu o ústním jednání ze dne 08.04.2013.

Soud však vzal výpověď svědka Jiřího Vondráčka jako důkaz s tím, že – aniž by bylo umožněno žalobcům se k jeho výpovědi vyjádřit a předložit důkazy k vyvrácení jeho lživých tvrzení – tento svědek vypovídal pravdu. Žalobci uvádějí, že naopak, svědek lže a pomlouvá, zejména žalobce B), ale i žalobkyni A), kterou veřejně uráží. Co se týká těch tvrzení svědka Vondráčka, která cituje soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí, pak žalobci uvádějí, že od samého počátku tato osoba prostřednictvím médií (a byl to on, kdo jako první do médií sdělil informaci o tom, že se rozešel se svou sestrou, žalobkyní A) kvůli jejímu vztahu se žalobcem B)) uráží, pomlouvá a lživě obviňuje zejména žalobce B), ale i žalobkyni A).

S tím, že žalobci následně činí výčet důkazů, které měli připraveny a podstatnou část z nich také k odvolání přikládají. Odvolací soud se touto zásadní skutečností nezabýval, neboť označil napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné a jako takové je zrušil. Soud prvního stupně tuto skutečnost zcela pominul s tím, že k provedeným důkazům nepřihlížel a nově neprováděl, jak shora citováno.

Dále je třeba poukázat na postup soudu při prvním jednání, kdy požadoval po účastnících řízení sdělit výsledky přestupkového řízení s tvrzením, že by se mohlo jednat o překážku litispendence. Žalobci se k tomu obsáhle vyjádřili a v rámci svého podání ze dne 26.02.2016 poukázali na nesprávnost takového závěru a rovněž tak upozornili na své předchozí návrhy na doplnění dokazování, které byly učiněny již v rámci podaného odvolání. Soud se s jejich podáním zjevně neseznámil, neboť na následujícím jednání se velmi divil, že jsou důkazní návrhy ze strany žalobců, resp. že jsou zde důkazy, které nebyly provedeny. Tyto pak bez dalšího – a nikoli všechny – zamítl.

V neposlední řadě je třeba poukázat také na to, že na straně 25 rozsudku v posledním odstavci je soudem uvedeno, cituji : „... že ohledně výroků, jež jsou předmětem tohoto řízení, žalovaný nebyl uznán vinným z přestupku.“ V kontextu celého odůvodnění napadeného rozhodnutí je toto tvrzení soudu nepravdivé, neboť řízení byla zastavena z toho důvodu, že v jednom případě zanikla odpovědnost (správní orgán nedokázal včas rozhodnout) a ve dvou případech by sankce byla nepatrná vůči jinému řízení. O údajné litispendenci se zde již však nehovoří.

Dále se soud již zabývá jednotlivými texty, resp. z kontextu vytrženými výroky a to nikoli všemi, které žalobci označili, ale pouze některými. Výroky pak hodnotí zcela izolovaně, jak ale zveřejněny nebyly. Zde opětovně soud nerespektuje ustálenou judikaturu, která zcela jasně stanoví, že je třeba posuzovat celkový kontext výroku, celkové vyznění textu, v němž výrok zazněl, jeho umístění, okolnosti, které jej provázely atd. Navíc neprovedl důkazy, které dosvědčují pokračování žalovaného v protiprávním jednání s tím, že je to ve věci irelevantní, což je další nezákonností.

Dalším hrubým pochybením je, že veškeré výroky, které jsou ze strany žalobců napadány, hodnotí soud z pozice věcí veřejných. Navíc neúplně a zcela účelově cituje ústavní nálezy a zcela ignoruje, že vyšší míra kritiky se má vztahovat k veřejné činnosti dotčené osoby, nikoli k jejímu soukromí, tím spíše, pokud je tato dotčená osoba sama nezveřejnila.

Dalším hrubým pochybením soudu je způsob, jakým provedl, resp. neprovedl řešení kolize mezi svobodou projevu a ochranou osobnostních práv, kdy opětovně zcela ignoroval konstantní judikaturu a účelově odcitoval ústavní nálezy z roku 1996 pouze obecně hovořící o rovnosti těchto práv, ačkoli právě ústavní soud opakovaně judikoval obecná východiska pro nalezení této rovnováhy, vycházející přitom z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, viz především ústavní nález II. ÚS 2051/14. Při řešení této kolize musí být brána v potaz zejména cituji : 1) *povaha výroku (tj. zda jde o skutkové tvrzení či o hodnotový soud)*, 2) *obsah výroku (např. zda jde o projev "politický" či "komerční")*, 3) *forma výroku (zejména nakolik je předmětný výrok expresivní či dokonce vulgární)*, 4) *postavení kritizované osoby (např. zda jde o osobu veřejně činnou či dokonce o osobu aktivní v politickém životě, případně o osobu veřejně známou - typicky "hvězdy či hvězdičky showbyznysu")*, 5) *zda se výrok (kritika) dotýká soukromé či veřejné sféry této kritizované osoby*, 6) *chování kritizované osoby (např. zda kritiku sama "vyprovokovala" či jak se posléze ke kritice postavila)*, 7) *kdo výrok pronáší (např. zda se jedná o novináře, běžného občana, politika apod.) a konečně*, 8) *kdy tak učiní (tzn. např. jaké měl či mohl mít jeho autor v daný okamžik k dispozici konkrétní údaje, z nichž vycházel, a v jaké situaci tak učinil)*. Když ústavní soud dále dodává, že cituji : „Každý z těchto faktorů hraje jistou roli při hledání spravedlivé rovnováhy mezi základními právy stojícími v kolizi, ovšem jejich relativní váha závisí vždy na jedinečných okolnostech každého případu. Zároveň Ústavní soud zdůrazňuje, že tento výčet relevantních faktorů není taxativní; v úvahu musí být vždy vzat celkový kontext věci a ve specifických případech mohou být významné i okolnosti, jež nelze do žádné z právě zmíněných kategorií zařadit“ (IV. ÚS 1304/15).

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že soud prvého stupně zcela pominul ba spíše ignoroval tato základní východiska.

V neposlední řadě žalobci poukazují na to, že soud nerespektoval pokyny odvolacího soudu, jak jsou uvedeny v jeho usnesení č.j. 3 Co 313/2013-245 ze dne 30.04.2015 a v rozporu s ním opětovně pouze cituje nálezy Ústavního soudu, aniž by bylo uvedeno, jak se tyto závěry promítají do posuzované věci. Nehledě na jejich nepřipadnost a na pomíjení ustálené judikatury, jak shora uvedeno.

III.

Co se týká jednotlivých textů, které jsou předmětem žaloby, s výtkou, že jsou výroky soudem posuzovány zcela izolovaně, ačkoli takto nikdy ze strany žalovaného nebyly zveřejněny, natož míněny, a že jsou ignorována shora citovaná obecná východiska, že nejsou posuzovány všechny výroky a že jsou zcela nesprávně a opět v rozporu s konstantní judikaturou tyto označeny jako hodnotové soudy, ačkoli tomu tak ve většině případů není, a ve smyslu koncepce odůvodnění napadeného rozhodnutí se vyjadřují žalobci postupně takto :

- text ze dne 22.09.2009 „*At' mír dál zůstává s touto krajinou*“.

Soud po odcitování výroků uzavírá, že se jedná o „*sdělení informativního charakteru*“, které neobsahuje žádné vulgární výroky a proto text nemohl zasáhnout do osobnostních práv žalobců. Pokud zde je odkaz na text „*Návrat Golden Kids skončil před pražským městským soudem...*“, pak stroze odkázal na již rozsouzenou věc, aniž by se jakkoli zabýval argumenty žalobců, které uvedli v žalobě a ve všech svých podáních, která at' v písemné či ústní formě vůči soudu učinili.

Zde žalobci poukazují na větu, která je ovšem zcela v rozporu s (byť nezákonným) tvrzením soudu, že veškeré výroky žalovaného jsou hodnotící a tudíž přípustné. Soud zde uvádí, že cituji : „*dále je třeba vyjít z obecného charakteru internetových stránek a blogu žalovaného. Tyto jsou zaměřeny zejména, důsledně a výlučně za účelem informování obyvatel. V rámci této informovanosti žalovaný připojuje i svůj osobní postoj, názor, polemiky.*“

Dlužno dodat, že blog žalovaného, o který se jedná, byl již v době podání žaloby zrušen z důvodu, že žalovaný opakovaně porušoval zásady slušnosti a osobnostní práva ostatních, když porušoval Kodex, který stanoví pravidla a normy chování. Tím se soud v nejmenším nezabýval a již mnoho let neexistující blog hodnotí jako trvající. Navíc zde hovoří – a v dalších pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí to

mnohokrát opakuje – o informacích a informačním charakteru, avšak veškeré výroky posuzuje jako kritiku. Nedbaje o to, že mezi kritikou a informací (skutkovým tvrzením) je zásadní rozdíl.

Žalobci trvají na svém stanovisku, že všechny texty je nutno posuzovat ve vzájemném kontextu, nikoli takto izolovaně. Navíc zde soud cituje a hodnotí také výroky, které se týkaly toliko a výlučně žalobkyně C), ve věci jejíž žaloby bylo řízení zastaveno, přičemž jiné výroky pomíjí.

Žalobci znovu zdůrazňují, že obsah článku na stránkách www.k213.cz, jakož i obsah vyjádření Heleny Váňové, žalovaný sice osobně nepronesl, umožnil však další šíření těchto nepravdivých a dehonestujících tvrzení na adresu žalobců a zjevně se s nimi ztotožnil. V tomto smyslu je pak výrok soudu, že zveřejnění záznamu ze soudního jednání je přípustné, zcela irrelevantní, neboť vyjádření osoby Helena Váňová nebylo proneseno v rámci jednání před soudem, ale mimo toto jednání a obsahuje nactiutrháčké výroky, kterými se soud zjevně nezabýval, resp. se s obsahem záznamů vůbec neseznámil. Stejně tak se vůbec nevypořádal s námitkou, že šířením předmětných výroků a ztotožněním se s nimi se žalovaný dopustil zásahu do osobnostních práv žalobců. Žalovaný tyto dehonestující výroky šířil vědomě s úmyslem co nejvíce žalobce poškodit. Tyto okolnosti soud zcela pominul a své stanovisko neodůvodnil.

Samotný text obsahuje vysloveně lživá tvrzení. Soud se tím však vůbec nezabýval, neboť odkázal na to, že se jedná o kritiku, jejíž pojetí deformoval tak, že pokud nejsou uveřejněny vulgární výrazy (které však blíže nejsou definovány), jedná se o kritiku přípustnou, což je neakceptovatelný právní závěr, který je navíc v příkrém rozporu s ustálenou judikaturou.

- text ze dne 10.10.2009 „*KPV ČR Národní fronta?*“.

Soud velmi kuse odůvodňuje své rozhodnutí s tím, že se zde nenacházejí žádné výroky, které by zasáhly do osobnostních práv žalobců A) a B). Dále soud dodává, že vůči žalobkyni A) zde nejsou vůbec žádné výroky, což je samo o sobě nepravdivé tvrzení, neboť o žalobkyni se v textu pojednává. Došlo ke zveřejnění lživé výpovědi svědka Jiřího Vondráčka, jehož lživé výpovědi cituje žalovaný opakovaně i v dalších textech. O tom, že svědek úmyslně lže, aby co nejvíce dehonestoval žalobce A) a B), předkládali žalobci důkazy, které soud zčásti odmítl s odůvodněním, že jsou irrelevantní, zčásti se jimi nezabýval vůbec. Což je zcela nezákonný a neakceptovatelný postup.

Soud se vůbec neseznámil s obsahem žaloby a označeným výrokům nevěnoval pozornost. Zcela pominul také tu skutečnost, že v tomto případě žalovaný pořizoval záznam přes zákaz soudkyně. Protože soud ignoroval předložené důkazy, nemohl se ani dobrat podstaty věci.

- text ze dne 23.10.2009 „*Když bylo v Čechách zle, objevil se humor...?!*“ soud pominul zcela.
- text ze dne 04.11.2009 „*Nahromaděná špína začíná bublat a pořádně zapáchat!*“.

Soud odůvodnění odbyl s tím, že napadené výroky nemohly zasáhnout do osobnostních práv žalobce B), aniž by se zabýval všemi výroky a jejich kontextem, jak je shora podrobně popsáno.

- text ze dne 25.11.2009 „*1939 – místo boje, hajlování?! 1989 – místo boje, zvonění klíčky...*“ byl zredukován na jediný výrok, přičemž napadených výroků ze strany žalobců bylo opětovně mnohem více. A ten výrok, který soud cituje, není názorem žalovaného, ale lživým skutkovým tvrzením. A jako takový nemůže požívat zákonné ochrany, tím méně, pokud je zneužit k dehonestaci žalobce B).

Žalobkyně A) se důrazně ohrazuje vůči tvrzení soudu, že výroky žalovaného jsou „*mnohdy spíše její obranou*.“ Žalovaný svými výroky, které halí do tvrzení o soucitu a podobně, nesleduje nic jiného, než

dehonestaci žalobkyně A) a především žalobce B), jak ostatně vyplývá z dalších textů, které jsou obsahem žaloby a jejichž agresivita vůči žalobcům postupně sílí.

- text ze dne 23.06.2010 „*Manžel H. Vondráčkové navrhuje posoudit duševní stav J.Šináglu ... aneb demokracie a dobré mravy dostávají stále více zabrat...“*.

Zde soud odůvodňuje své rozhodnutí tím, že výroky nemohly zasáhnout od osobnostních práv žalobců A), B) a E). Dále je zde soudem tvrzeno, že na zveřejnění záznamů z jednání před přestupkovou komisí měl žalovaný právo. Zveřejněnými listinami se soud nezabýval. Přitom soudu musí být známo, že jednání přestupkové komise jsou neveřejná. Navíc je to v argumentaci uvedeno a žalobci poukazovali na to, že žalovanému se dostalo poučení, že nesmí záznamy, natož protokoly, zveřejňovat. Soud nyní toto nezákonné jednání žalovaného posvětil jako jeho právo, což je naprosto neakceptovatelné. Stejně jako pořízení obrazových záznamů z neveřejného jednání proti vůli žalobců B) a E) a jejich zveřejnění. S jejich obsahem se soud zjevně neseznámil. Jako se zjevně neseznámil ani se zněním žaloby, natož obsahem dalších podání žalobců. To, že jsou v textu šířeny úmyslné lži, soud zcela ignoruje.

- text ze dne 26.08.2010 „*Všechny síly na podporu stále více ohrožené demokracie a práv občanů!*“.

I zde je hodnocení soudu stejně nesprávné, jako ve všech ostatních případech a i zde je soud ve svém odůvodnění velmi kusý. Soud znovu zcela pomínil tu skutečnost, že přestupkové jednání je neveřejné a lži žalovaného označuje jako informování o průběhu jednání. Skutečností, že vyjma data, hodiny a místa a jmen části účastníků není v tomto záznamu uvedená žádná pravdivá informace, ale naopak prokazatelně zcela úmyslné lži, se soud vůbec nezabýval.

- texty ze dne 30.08.2010 „*Jak se Jan Kraus stal hláskou troubou bulváru*“ a „*Česká justice je nedemokratická, skutečné hodnoty nehájí, často je likviduje, včetně jejich nositelů*“.

Soud – když vynechal první z textů, ačkoli je obsažen ve výroku rozsudku soudu – odůvodňuje své rozhodnutí již naprosto skandálním způsobem. Soud zcela upřel žalobcům A) a B) jejich právo na ochranu osobnosti, což je neústavní a neakceptovatelné. Žalovaný zveřejnil lživá a dehonestující tvrzení na adresu žalobce B), nezákonně zde užil výtky trestního stíhání, vůči žalobci B) užil vulgárních výrazů, které jsou nedůvodné, nicméně soud toto protiprávní jednání posvěcuje, čímž hrubě zasahuje do osobnostních práv žalobců, především žalobce B). A žalovaný z tohoto nezákonného rozhodnutí samozřejmě při své další stávající činnosti vychází a poškozuje práva žalobců A), B) a E), jakož i dalších osob.

Soud konstatuje, že výroky žalovaného, jsou výroky „*spíše bulvárními a výroky řečené s nadsázkou*“ a pokud je užito některých výroků jako „*sňatkový podvodník, hochštapler...*“, pak jsou dle soudu na dehonestující hranici, ovšem do osobnostních práv žalobce B) zasáhnout nemohly. Je třeba poukázat na to, že jednak si soud odporuje, neboť informace a bulvár nejsou totéž, jednak i bulvár má svá pravidla, která nesmí překročit. V neposlední řadě nelze seznat, které výroky považuje soud za onu tvrzenou nadsázku.

Podle soudu lživá a křivá obvinění žalobce B) ze spáchání trestné činnosti, která se v dalších textech opakují a stávají se důraznějšími, a která jsou základem pro další dehonestaci a nepřipustné kritizování žalobce B), jsou právem každého občana, resp. bulváru. Tento závěr je neústavní a skandální. A zasahuje nejen do práv žalobce B), ale velmi výrazně i do práv žalobkyně A), o níž jsou v předmětném článku rovněž uveřejněny spousty lží a pomluv.

- text ze dne 14.09.2010 „Agentura MM s.r.o. – zločinná nemravnost a bezcharakternost na pokračování...?!“.

I zde soud dospěl ke zcela nesprávnému závěru s odkazem na odůvodnění citované shora. V případě kritiky žalobkyně E) je zcela ignorováno, že tato je mimo rámec kritiky přípustná. Ostatně takto postupuje soud ve všech případech kritiky. Zde odkazují žalobci na své úvodní námitky stran nerespektování ustálené judikatury ze strany soudu prvního stupně.

- text ze dne 26.09.2010 „Měl Albert Einstein pravdu o nekonečnosti kosmu a lidské hlouposti...?!“.

V tomto případě opětovně soud odkazuje na argumenty, jak byly shora uvedeny s tím, že cituji : „...výrazy žalovaným zde použité jsou skutečně velmi hraničními a vyzývá žalovaného, aby od podobných výrazů napříště upustil“. Jaké jsou to výrazy, zde uvedeno není, čímž se tato „výzva“ stává ještě absurdnější.

Žalobci poukazují na to, že v ústním odůvodnění rozsudku se žádné takové „napomenutí“ neobjevilo a že žalovaný opustil jednací síň s tím, že se ničeho nedopustil a že jeho jednání je zcela legální a pod zákonnou ochranou, a že může žalobce beztrestně urážet a lhát o nich. V rámci napadeného rozhodnutí se jedná o zcela zastrčenou větičku. Dlužno dodat, že v předchozích případech výrazy jako hochštapler, sňatkový podvodník a podobně soud popsal jako dovolené. Zde je užito stejných výrazů, ale podle soudu se má jednat o „velmi hraniční výrazy“.

Platí, co je uváděno výše – výroky jsou vytrhány z kontextu, jsou hodnoceny izolovaně, nesprávně, je směšováno skutkové tvrzení s kritikou, nejsou vůbec respektovány mantinely, které stanovuje konstantní judikatura, resp. tato je zcela ignorována.

- text ze dne 10.10.2010 „Kam se poděly miliony Heleny Vondráčkové? Minulost Michala Martina nabízí možné vysvětlení...?!“.

Zde soud odbyl odůvodnění svého rozhodnutí jednou větou s odkazem na text ze dne 30.08.2010.

Žalobci odkazují na argumenty shora uvedené včetně svého zděšení nad přístupem soudu a jeho nerespektováním základních zásad a nepřípustného zasahování do práv žalobců tím, jak soud své rozhodnutí odůvodnil.

Soudu zjevně vůbec nevádí, že podklad pro urážky a křivá obvinění žalobce B), o němž je hovořeno, jako o znaleckém posudku, tímto vůbec není, že tento byl odmítnut v rámci trestního řízení, jako zcela chybný, že tato listina byla získána nezákonným způsobem. A zjevně mu nevádí ani další křivá obvinění žalobce B) z toho, že vedle páčání trestné činnosti, je obviněn ze lži, z neoprávněného užívání titulu a podobně.

Žalobci ve stručnosti odkazují na obsah žaloby a další jimi učiněná podání a zdůrazňují, že zde – jakož i v předchozích textech – je hrubým způsobem ve vztahu k žalobci B) porušena zásada presumpce nevinny a současně je nepřípustně užito výtky trestního stíhání. Ovšem ani to soud nepovažuje za zásah do osobnostních práv žalobce B).

- text ze dne 13.10.2010 „M. Michal a H. Vondráčková – podávají oznámení na policii o podezření s pomluvy na Jana Šinágla...?!“.

I zde soud odkázal na „závěry soudu uvedené výše“. Žalobci s ohledem na absenci argumentů soudu odkazují na svá již vyřčena stanoviska.

- text ze dne 03.11.2010 „*Kdo kryje beztrestnost Martina Michala? Proč se ho tolik lidí obává..!*“.

I zde soud odkázal na „*závěry shora uvedené*“ a žalobci s ohledem na absenci argumentů soudu rovněž odkazují na svá již vyřčená stanoviska.

- text ze dne 21.11.2010 „*Už 21 let „budujeme“ vlastní pád – díky neschopnosti vlád, resp. už 62 let vlády všehoschopných!*“ soud zcela pominul.
- text ze dne 03.12.2010 „*Agentura MM alias Martin Michal versus Miroslav Trpák!*“.

Soud zde argumentuje tím, že se jedná o informování o průběhu jednání, přičemž se ovšem jedná o subjektivní hodnocení a že na takové má každý občan právo. Že ony „informace“ jsou lživé, že žalovaný „informoval“ o jednání, kterého se neúčastnil, že se nejedná o přípustnou kritiku, v případě, že jde o kritické výroky, neboť nerespektuje základní zásady pro přípustnost, soud zcela pomíjí.

Žalobci zdůrazňují, že k tomu, aby si mohla osoba čtoucí tyto texty učinit svůj názor, by musela dostat jednak pravdivé podklady, jednak prostor. Obojí zde však absentuje.

- text ze dne 13.12.2010 „*Martin Michal a Helena Vondráčková žádají po Janu Šináglovi 500.000,- Kč a uznat pravdu jako pomluvu?*“.

I zde si soud vystačil s odkazem na „*závěry soudem konstatované výše*“ s tím, že naprosto nepochopitelným způsobem uzavírá, že žalovaný má ochranu novináře a soud tudíž není povolán ke zjišťování původu a způsobu opatření listiny, kterou žalovaný prezentuje jako znalecký posudek. Že to není znalecký posudek, že je veskrze chybný, že nebyl v trestním řízení použit, že nebyl a není určen ke zveřejnění – jak je shora uvedeno – a že byl žalobce B) zproštěn obžaloby, neboť jeho jednání nebylo trestným činem, soud naprosto pomíjí.

- text ze dne 06.01.2011 „*Zpěvačka Helena Vondráčková se obává zneužití svého rodného čísla...?!*“.

Soud opětovně pouze kuse konstatuje, že zásahy do práv žalobců neshledává, dokonce tvrdí, že se výroky nedotýkají žalobkyně D). Žalobci odkazují na obsah žaloby, svých podání a shora uvedenou argumentaci s tím, že pokud je dehonestován žalobce B) s přímým označením jako jednatel žalobkyně D), pak se výroky na adresu žalobce B) přímo žalobkyně D) dotýkají, což je ostatně uvedeno i v žalobě.

- text ze dne 25.01.2011 „*Kauza Martin Michal se posouvá stále více do roviny práce pro psychology či už spíše pro psychiatry*“.

I zde si soud vystačil s odkazem na shora uvedenou argumentaci. A žalobci trvají na svém stanovisku, že tato je nesprávná, nezákonná, nepřípustná a skandální. V podrobnostech argumentace odkazují na obsah žaloby, svých podání a vyjádření vůči soudu a na argumenty shora uvedené.

- text ze dne 02.02.2011 „*Martin Michal organizoval na nevyprodané koncerty Heleny Vondráčkové dovoz děti z dětských domovů!*“.

Soud opětovně odkazuje na uvedenou argumentaci shora s tím, že žalovaný vyjadřuje „*subjektivní názor, který je mnohdy doplněn o informace bulvárního rázu*“. Které to jsou, však není specifikováno.

- text ze dne 01.02.2011 „*Mé vzpomínky na údajného JUDr. Martina Michala*“ soud zcela pominul.

IV.

Žalobci uzavírají, že ačkoli soud vytvořil 27 (slovy : dvacet sedm) výroků rozsudku a obsah žalobního petitu pak ještě jednou zopakoval v úvodu odůvodnění rozsudku, čímž rozsudek nabyl na délce, samotný obsah odůvodnění je kusý a opět v mnoha případech nepřezkoumatelný.

Soud nerespektuje již citované ust. § 157 odst. 2 o.s.ř. ani pokyny odvolacího soudu, jak je v části II. tohoto odvolání uvedeno. Rozsudek pak je především nezákonný, protiústavní a sám tím, jak je odůvodněn a jaké argumenty jsou ze strany soudu užity, zasahuje do osobnostních práv žalobců. Čehož patřičně využil žalovaný k další dehonestaci žalobců prostřednictvím svých webových stránek, nově zřízeného blogu a sociálních sítí.

V.

Napadené rozhodnutí soudu prvního stupně je zjevně nesprávné, nezákonné, protiústavní. Došlo k porušení základních práv žalobců, navíc rozhodnutí samotné dále prohlubuje již způsobený zásah do jejich osobnostních práv. Právní hodnocení věci je nesprávné a v příkrém rozporu s ustálenou judikaturou. Nebyl vůbec zjištěn skutkový stav, nebyly provedeny potřebné důkazy, resp. jejich provedení bylo soudem nesprávně odmítnuto popřípadě byly důkazy zcela pominuty, nebylo přihlédnuto ke skutečnostem, které žalobci tvrdili a odůvodnění rozsudku je nedostatečné a v některých případech opětovně nepřezkoumatelné. Doposud trvá stav, kdy došlo k porušení procesních práv žalobců, tedy i nadále je řízení stíženo vadou, která má za následek nesprávné rozhodnutí ve věci samé.

Na základě všech těchto skutečností žalobci navrhují, aby odvolací soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil zpět k dalšímu projednání a rozhodnutí a soudu prvního stupně aby byly dány pokyny směřující k tomu, že konečně bude vydáno zákonné a řádně odůvodněné rozhodnutí, případně aby odvolací soud zvážil, zda věc má projednávat a rozhodovat stejný samosoudce, který vydal napadené rozhodnutí.

V Chýni dne 25.04.2016

Mgr. Jana Gavlasová

Helena Vondráčková
Martin Michal
Agentura MM Praha, s.r.o.

i.s. Mgr. Jana Gavlasová